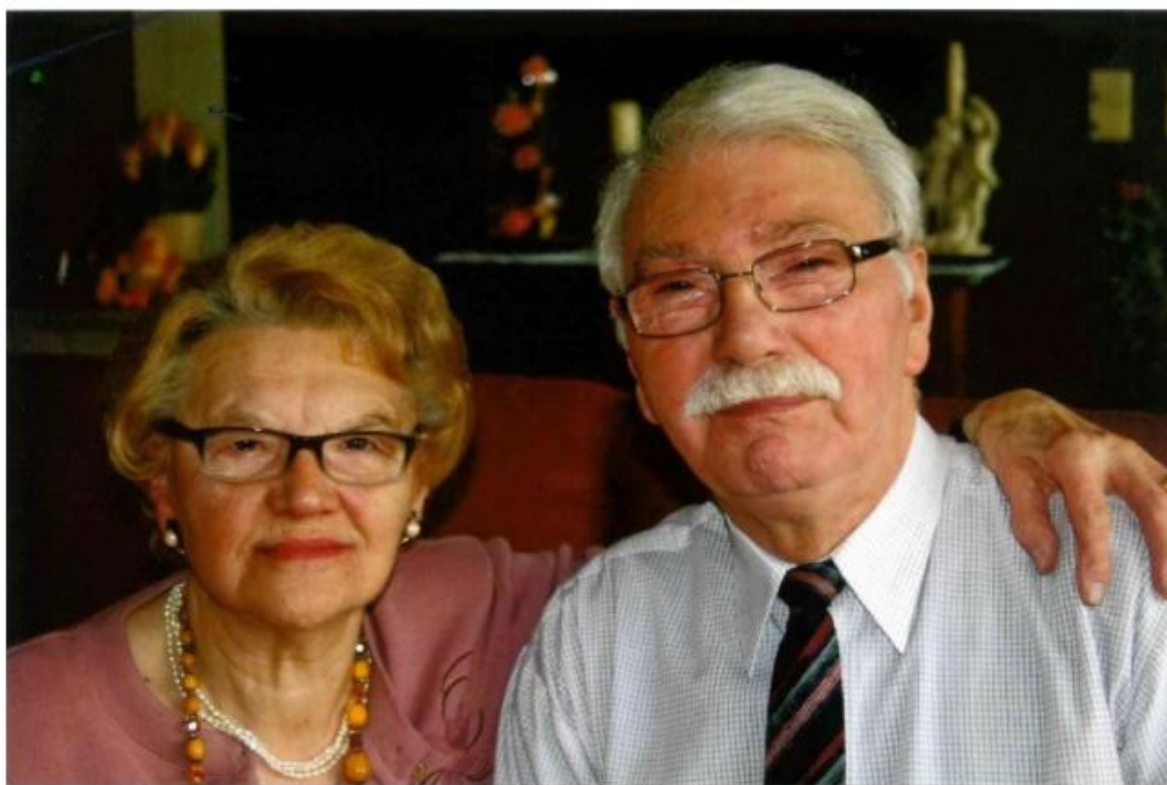

Ze deden alles samen, zelfs sterven: “iconische werknemers” van Weba Philemond (92) en Julienne (94) overleden

© if

Hij was de eerste werknemer van Weba Gent, zij zo goed als de tweede. Want Philemond (92) en Julienne (94) waren niet alleen een liefdeskoppel, ze werkten ook hun hele carrière samen. Zelfs tot na hun pensioen. Ze leefden voor hun werk, en voor elkaar. Drie dagen nadat zijn vrouw was gestorven, overleed ook Philemond. “Eigenlijk is dat mooi voor een koppel dat zó aan elkaar hing.”

“Twee iconische medewerkers zijn overleden”, schreef Weba Gent afgelopen weekend boven de rouwadvertentie van Julienne Blondeel (94) en Philemond Schollaert (92) in onze krant. Zij stierf 12 november, hij amper drie dagen later. Wie hen kende, weet dat het typisch is voor hen als koppel. Want Julienne en Philemond – zo’n tandem dat hun familienamen eigenlijk overbodig waren – waren bijna zeventig jaar onafscheidelijk.

Hun hele carrière lang werkten ze samen. Eerst in een zaak voor vogelzaad, en wanneer die niet meer draaide, begonnen ze in meubels. Om daarna een frituur te beginnen. “Het was in dat frietkot dat Raf Dewitte, vader van de Weba-oprichters, in Philemond een geboren verkoper zag en vroeg of hij niet bij Weba wilde werken”, zegt Stefaan Couvreur, al sinds het begin marketingdirecteur bij de meubelzaak. “Zo werd Philemond de eerste werknemer in 1985 van Weba Gent. En Julienne veranderde mee van job. Ze deed de cafetaria van onze winkel, een crème van een vrouw.”

In het Gents

Philemond verkocht er intussen klassieke eiken houten meubels, en modernere stuks wanneer de smaak veranderde. Tot zijn pensioen, en zelfs daarna. “Twee jaar na zijn vrouw ging ook Philemond met pensioen”, zegt Stefaan, “maar tot zijn tachtigste kwam hij nog om de twee weekends mee verkopen. Het was zijn lang leven, zei hij. Er waren klanten die speciaal naar hem vroegen. Wilden ze in het echt Gents geholpen worden, dan moesten ze Philemond hebben.”

En ook Julienne sprong af en toe nog eens bij tijdens de solden. Het waren harde werkers, zegt ook Roger Blondeel. Tante Julienne, de zus van zijn vader, en nonkel Philemond leefden voor hun job. En voor de liefde.

Philemond & Julienne op de eerste verdieping in Weba Gent (1988), op de plek waar Julienne de cafetaria runde en Philemond verkocht — © Weba

Bijna naar Amerika

Bijna hadden ze elkaar nooit gekend. Het simpele arbeidersgezin van Julienne, afkomstig uit Moeskroen, probeerde om met de drie dochters en één zoon te emigreren naar Amerika. Maar bij aankomst op Ellis Island met de Red Star Line werd Julienne tijdens de strenge selectieprocedure afgekeurd door een afwijking aan haar ogen. Twee keer werd ze geweigerd, dus keerde ze met haar moeder terug om te dienen bij rijke mensen. Zo kwam ze bij een Gents gezin terecht en botste ze toevallig aan 't Zuid op Philemond, enige zoon en kleermaker. In februari zouden ze zeventig jaar getrouwd zijn.

Roger: "Omdat ik mijn eigen moeder nooit heb gekend, was *marraine* eigenlijk mijn pleegmoeder. Zelf hadden tante en nonkel geen kinderen, maar ik heb nooit geweten of dat een bewuste keuze was. Ze waren nogal gesloten. Veel volk kwam bij hen thuis ook niet over de vloer, ze hadden genoeg aan elkaar."

Koppige levenslust

Ze konden elkaar ook niet missen. Dus toen Julienne enkele weken geleden haar dijbeen brak, werd Philemond mee opgenomen in het ziekenhuis. "Hij kon niet alleen achterblijven, want hij zat in een rolstoel nadat hij enkele jaren geleden ook zijn dijbeen brak. Dus lagen ze samen in het ziekenhuis en zeiden voortdurend dat ze elkaar graag zagen", zegt Roger. "Maar ze bleken plots allebei besmet met corona. Of ze ook daaraan stierven, zullen we nooit weten. Tante is eerst gestorven in haar slaap. Philemond stierf drie dagen erna en we lieten hen samen begraven. *Marraine* had het zo had gewenst, denk ik. Toen we enkele jaren geleden voorstelden om naar een home te verhuizen, moest nonkel daar niets van weten. Dus wilde tante ook niet mee. Ze wilden gewoon altijd samen blijven."

Stefaan van Webba, die zaterdag ook op de begrafenis was, ziet het zo: "Dat ze zo kort na elkaar stierven, is eigenlijk mooi voor zo'n koppel dat niet zonder elkaar kon." Of zoals het op hun bidprentje staat: "Vol koppige levenslust wilden jullie bij elkaar blijven. Het is jullie gelukt."